

6.—LLEVOR

vida am tú, perquè tu ets la meua sola vritat i ets la meua sola vida, perquè ets ló meu ex-clussiu amor.

ELLA

¡Oh! sí, sí. Tu i sols tu'm vigorises en el camí espinós de la vida; tu i sols tu, fas renai-xer en mon cor la esperance de reivindicar pera'ls fills de la Terra, a la vritat esplendent bella....

ELL

Bella com tu ¡oh, done! com tu, que per mi, ets el suprem ideal de bellesa. ¡Oh! i que ho ets de bella i com fas vibrar, al esser tant aprop meu mon sentiment d'amor.

ELLA

¡Oh! i que be ho dius que Éll es la única vritat en que no hi entre la forsa de la vida.

ELL

Sí, sí; aixó es. Fugimne d'aquesta farsa si volem esser aimants eterns.

ELLA

De l'envenenament de l'ánime.

ELL

De les traicions mundanals.

ELLA

De la inconsecuencie i de la maldat.

ELL

Remontemnos en les regions serenes de la vritat.

ELLA

De pur amor.

ELL

Fruim ¡oh, m'aimie! a plé pulmó de Nature.

ELLA

De sa sublimitat.

ELL

¡Oh, dona! i que bella fora la vida i quins somnis de ventura despertarie en nosaltres y quin somris d'or pur fore'l nostre, si lliures d'estorbs, puguessim, com els aucells, aimar-nos a entera satisfacció.

ELLA

Qué felichos son els aucells.

ELL

I com els hi envejo'l seu estimar.

ELLA

I que deu ser dolç l'amor d'aucell.

ELL

I que dolç es are'l nostre.

ELLA

I com m'extasio al costat teu. Tu ets mon Deu, mon tot. Qué serie sens tu la meua vida?

ELL

Sens tu, l' existencie se'n farie impossible.

ELLA

I que's hermosa la fusió de dos cors en un.

ELL

¡Oh, sí! D'aquesta fusió'n naix l'amor.

ELLA

I que's dolç l'amor. I que sublim.

ELL

I com se'l frueix a plena Nature.

ELLA

I com extasie.

ELL

I com omplena de ditxe.

ELLA

I que's bell tot.

ELL

¡Oh! quant Amor ho daure, te'l color mes brillant de tots els colors de la vida.

ELLA

I com la visc la vida am tu.

ELL

¡Oh, sí, sí! I que'ts hermosa. (*La besa.*)

ELLA

I que'ts hermós. (*Fa'l mateix.*)

ELL

¡Oh, done!

ELLA

¡Oh, mon esprit!

TOTS DOS

(*Contemplantse am éxtasis.*) I com fas re-naixer en mí, am vibració potenta, el senti-ment de vida...

**

En aquest moment la llune, boi somrient, s'amague darrere une boire i'ls felichos enamorats s'allunyen pausadament, endintzantse bosc endins.

Tot reste quiet, tot dorm, tot calla. Sols un feble remor de fulles besades per la brise sem-ble teixir a mitje veu, com per no trencar l' armonie del conjunt, un cant de Nature, men-tres la flaire, quieta, suau de les flors bosca-nes, s'espandeix arreu, embaumant l'Espai i com saludant á la Vida, personificada en l'A-mor.